

Год. IV

Май, 1895.

Брой 5.

ДЕНЬТЪ НА ПЕТДЕСЯТНИЦАТА.

Въ историята на Християнската Църква тойзи день е зебълѣжителенъ за излиянието на Духа Святаго надъ Апостолитѣ и ученицитѣ Христови, които бѣха „всички единодушно събрани на едно. И внезапно станѣ екотъ отъ небето, като че идѣше силно дихание отъ вѣтрѣ, и изпълни всичката къща, дѣто сѣдѣхъ. И явихъ имъ се езици като огненни, които се раздѣлихъ, и сѣднѣ на всѣкого отъ тѣхъ по единѣ. И изпълнихъ се всички съ Духа Святаго, и начнахъ да говорятъ чужди езици, както Духътъ имъ даваше да говорятъ.“ Така гласи разказътъ на Дѣянията за излиянието на Духа Святаго, събитие което отбѣлѣзва началото на Християнската Църква.

Петдесетницата, т. е. петдесетиятъ день слѣдъ Сѣбботата на Пасхата е билъ радостенъ и веселъ празникъ, въ най-приятното врѣме на годината, и е привличалъ голѣмо множество посѣтители въ Иерусалимъ отъ чужди страни. Той е билъ „празникъ на жѣтвата или на „начаткитѣ,“ и тъй сѣщо и (споредъ равинското прѣдание) годишното тържествуване на Синайското законодателство, което се прѣдполага да е станало на петдесетия день слѣдъ исхода отъ земята на робството.

Празникътъ е билъ твърдѣ добръ приспособенъ за началното събитие въ историята на Апостол. църква. Той е сочалъ типически на първата жѣтва, и установлението на новата теократия въ Христа. Въ никой другъ день не би могло излиянието на Духа на възвишения Искупителъ да произведе такива богати резултати и да стане изведнѣжъ тъй обширно познато. Ний можемъ да прослѣдимъ до този день не само началото на

първата църква въ Иерусалимъ, но и обращението въ Християнството и на посѣтителн отъ други градове, като Дамаскъ, Антиохия, Александрия и Римъ, които посѣтителн отнесли благата вѣсть по далечнитѣ си родни мѣста. Защото чужденцитѣ избороени отъ Лука като очевидци на великото събитие, сѣ прѣдставлявали почти всичкитѣ страни, въ които Християнството се основа съ трудоветѣ на Апостолитѣ.

„И изпълнихъ се всички съ Духа Святаго.“ Това е истинското вътрѣшно чудо, главниятъ фактъ, централната идея на Петдесетничия разказъ. За Апостолитѣ това бѣше и тѣхното кръщение и рѣкоположение, защото тѣ не приехъ друго. За тѣхъ то бѣше великото вдѣхновение, което имъ даде възможность отпослѣ да бѣдѣтъ пълновластни учители на евангелието съ езикъ и перо. Не че то замѣсти послѣдующе нарастване въ знание, или специални откровения върху особени точки (каквито Петръ прие въ Иоппия, и Павелъ въ разни случаи); но тѣ бидохъ надарени съ таково разбиране на Христовитѣ думи и на Христовия планъ за спасението, каквото тѣ никога по-напрѣдъ не бѣхъ имали. Това което е било тъмно и тайнствено, сега станѣ за тѣхъ и пълно съ значение.

Но съобщението на Духа Святаго не се ограничи на Дванадесетитѣ. То се прострѣ и на братията Господни, майката Иисусова, благочестивитѣ жени, които бѣхъ послѣдували Иисуса въ врѣмето на Неговото земно служителство, и на всичкитѣ сто и двадесетъ души, които бѣхъ събрани въ оная стая (горницата). Тѣ „всички“ сѣ изпълнили съ Духа и всички говорили чужди езици.

Слѣдствие на това било обращанието на три хиляди души чрѣзъ Петровото слово.

Въ тѣзи начатки на прославления Искупителъ, и въ това основание на новата наредба на Духа и евангелието, вмѣсто старата теокротия на буквата и закона, типическото значение на Старо-Еврейската Петдесетиница славно се изпълни. Но този рожденъ день на Християнската църква е въ своя редъ само начало, образъ и ручателство, на още по голѣма духовна жертва и не всеобщъ благодарителенъ празникъ, когато, въ пълната смисъл на Ионловото пророчество. Духъ Святый ще се излѣе на всѣка плътъ, когато всичкитѣ синове и дъщери челоувѣчески ще ходятъ въ Неговата видѣлина и ще хвалятъ Бога съ нови огненни езици за довършване на Неговото чудесно дѣло на искупителна любовь.

ЗЕЛЕНИТЪ ЗЮМРУДИ, ЧАСТЪ ОТЪ ДИАМАНТИТЪ НА ФРЕНСКАТА КОРОНА.

Лордъ Розбери, Английскійтъ министръ-прѣдсѣдатель е купилъ наскоро една огърлица отъ великолѣпни зюмруди на които историята е твърдѣ странна. Ето тази история:

Прѣди нѣколко години една стара жена отъ Френско потекло умрѣла въ Дублинъ въ твърдѣ бѣдно състояние, мобилитѣ ѝ били продадени на мезатъ (търгъ). Между изложенитѣ за продажъ прѣдмѣти се намѣрила и една огърлица (нанизъ) отъ зелени камъни, покрита съ прахъ. Двама търговци ветхари привлѣчени отъ дрѣжката, купили огърлицата за петъ Английски лири стерлинги, или 125 лева златни. Каква била изненадката имъ, когато, като я очистили, намѣрили, че зеленитѣ камъни били скъпоцѣнни зюмруди. Тѣ прѣпродали огърлицата веднага за 275,000 лева. Сжщата тази скъпоценностъ, като се е дигнала цѣната ѝ, се е продала наскоро на първия Английски министръ за половинтъ милионъ лева.

Но историята ѝ не се свършва тукъ. Дѣйствително въ промежутока се учимъ, че майката на скромната жена, умрѣла въ Дублинъ била привързана на Французския дворъ, и че зюмрудитѣ съставлявали частъ отъ диамантитѣ на Французската Корона. Въ слѣдствие на какви обстоятелства не е знаела наследницата за такова съкровище? По всѣка вѣроятностъ тукъ се намираме прѣдъ една останка отъ кражбата, извършена на 17-й

Септемврий 1792 год., знаменита въ Французската история подъ името "кражбата на короннитѣ диаманти."

Знае се, че въ слѣдствие на инветара рѣшенъ отъ Французкото Народно Събрание, кралското съкровище било въ 1792 год. повѣрено на пазителя на мобилитѣ и подъ надзора на трима постоянни комисари.

На 17 й Септемврий 1792 год. сутринята тримата служащи забѣлѣжили, че прѣзъ нощта печатитѣ на долапитѣ били развалени, и нѣщо чудно, безъ да бѣдѣтъ счупени бравитѣ. Подозрения паднали върху двама души, които веднага арестувани, били притѣрсени и у тѣхъ се намѣрили много други отъ съкровището, между други и драмалката на Дофина и скъпоцѣннитѣ камъни поднесени на Лудовика XVI отъ пратеницитѣ на Типу Саибъ.

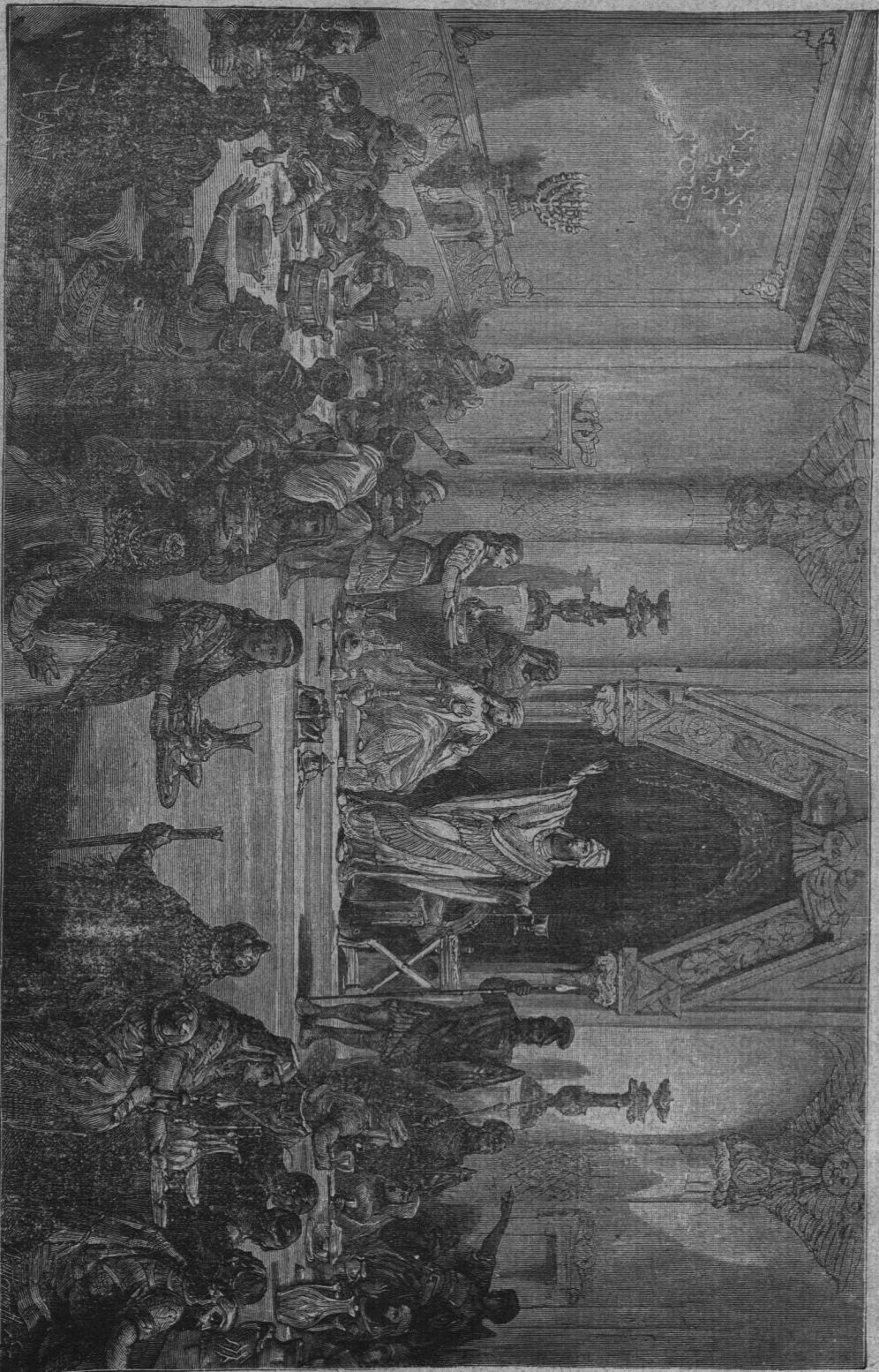
Двамата крадци Шамбонъ и Дулинъ и, осждени на смъртъ, открили нѣкои работи, които докарали арестуването на други съучастници. Сжцеврѣменно и кметството приело едно писмо, което посочвало на Улица Вдовишка, като мѣстото дѣто било заровено съкровището. Притѣрсили улицата и дѣйствително намѣрили въ единъ трапъ голѣма частъ отъ диамантитѣ на короната и между други прочутия *Регентъ*, купенъ отъ Орлеанския Дукъ за Лудовика XV.

Обаче една частъ отъ скъпоцѣнноститѣ липсвали. Издирванията се продължили подъ Революцията и Императора и повечето отъ скъпоцѣнноститѣ, които били въ странство се прибрали пакъ малко по малко въ Френското съкровище. И тѣй станало, че диамантитѣ на короната, оцѣнявани въ 1791 год. на около 24 милиона лева, достигнали да прѣдставляватъ подъ Рестарацията (въстановление на монархията) близо 20 милиона.

Не можели обаче никакъ да встановятъ съкровището такъво каквото си било токо прѣди прочутата кражба.

Зюмрудната огърлица, която сега притежава Лордъ Розбери, била, както се види, минала морето и се установила въ Дублинъ.

Длъжноститѣ не дохождатъ въ стѣлновение една съ друга. За всѣка минута има нѣщо, което е най-важно. Нека то се извърши и длъжността на другата минута ще стане явна като приближи тя.

„И тозъ часъ излязохъ прѣсти на челоуѣческа рѣка, и писахъ среща“свѣти-
кѣ въ руху мазанието на стената на царскитѣ палатѣ: и царѣтъ видѣ джандѣта на
рѣката, коюто писа. Тогазъ зрактѣ на цара се измѣни, и размишленитѣ му го смуща-
вахъ, щото съдобенитѣ на чрѣслата му се расглобнахъ, и колѣната му едно съ друго
се търчехъ.“

ВАЛТАСАРОВЪТЪ ПИРЪ. *)

Картината която даваме на читателитѣ си на стр. 67 прѣдставлява една отъ най-ужаснитѣ събития що се повѣствува въ Ветхия Заветъ — Валтасаровѣтъ пиръ и писането на стѣната отъ тайнственна рѣка.

Царъ Валтасаръ направилъ „голѣмо пирувание на тисяща отъ голѣмцитѣ си, и пиеше вино прѣдъ тисящата.“

Какви сж били обстоятелствата подѣ които Царъ Валтасаръ е пирувалъ? Вавилонъ е билъ обсаденъ отъ войскитѣ на Кира, Персийскій Царъ; но Валтасаръ се считалъ толкова безопасенъ по причина на силнитѣ укрѣпления на града, щото той рѣшилъ да направи пиръ на голѣмцитѣ си. Опоенъ отъ вино той заповѣдалъ да донесжт златнитѣ и сребърни съсѣди, които Навуходоносоръ, баща му, отнѣ отъ храма, който бѣ въ Иерусалимъ, за да пиятъ отъ тѣхъ царьтъ и голѣмцитѣ му, женитѣ му и наложницитѣ му.“ Чрѣзмѣрното употребление на виното и на какво да е друго опивателно питие води къмъ зло,къмъ пропасть. То распазва най-лошитѣ страсти човѣчески и като отстранява правилното дѣйствие на разума остава човѣка да тича като конъ безъ юзда къмъ пропастьта. Така станало и съ Валтасара. Посрѣдъ шумното пирувание и лѣскателствата на своитѣ голѣмци, той си напомнюва за священнитѣ съсѣди, които Навуходоносоръ бѣше прѣнеслъ отъ Иерусалимъ. Тѣзи съсѣди сж били трофеитѣ на най-славния Вавилонски царъ. Отъ тѣхъ иска да пие сега отпадналиятъ правствено потомкъ на Навуходоносора. „Тогазъ се донесохъ златнитѣ съсѣди, които се отнехъ отъ храма на домътъ Божий, който бѣ въ Иерусалимъ; и пияхъ съ тѣхъ царьтъ и голѣмцитѣ му. Пияхъ вино и хваляхъ боговетѣ златни и сребърни, мѣдни, желѣзни, дървени и каменни.“ „И хваляхъ боговетѣ.“ Отъ това се разбира, че тѣ се възвишавали боговетѣ си по-горѣ отъ Иеова, единий, истинний Богъ, който бѣше приго-

*) До скоро нѣкои тѣлователи рационалисти основавайки се на свѣтската история, дѣто не се споменува нищо за Валтасара, сж били наклонни да оспоряватъ достовѣрността на петата глава и даже на цѣлата книга на Даниила; на това име е *Bel-shar-zur* се е намѣрило на старитѣ Вавилонски надписи и то потвърждава Даниловътъ расказъ. Види се че този Валтасаръ е билъ синъ на последния Вавилонски царъ Набонадъ, който се опълчилъ съ войската си срѣщу Мидо-Перситѣ, и като билъ разбитъ, затворилъ се въ гр. Борсила. Валтасаръ билъ съдруженъ съ баща си въ управлението нѣколко години прѣди нашествието на Мидо-Перситѣ и той се считалъ царь.

тивилъ Кира да събори Вѣвилонското царство. Пиянството води къмъ всѣкакви скверни и мерзостни прѣдъ Бога дѣла, които често навличатъ ужасни наказания.

„И тозъ часъ излѣзохъ прѣсти на човѣческа рѣка, и писахъ срѣщу свѣтилникътъ върху мазанието на стѣната на царската палата; и царьтъ видѣ дланѣта на рѣка, която писа. Тогазъ зракътъ на царя се измѣни, и размишленията му го смущавахъ, щото сглобенията на чрѣслата му се разглобявахъ, и колѣната му едно съ друго се тълчехъ.“ „Ужасна сцена е“ казва тълкователътъ Каулеръ, „когато единъ грѣшникъ смъртенъ узнава че Богъ е дошелъ да се срѣдне съ него въ срѣдъ самитѣ му грѣхове.“ Колко е промѣнено зрѣлището отъ веселieto на богохулното Валтасарово пирувание до тази блѣдавость на лицето, тѣлеснитѣ конвулсии, гризенieto на свѣстѣта, и страшното прѣдчувствуе на смъртъ! Много грѣшници сж имали подобна опитность, и хиляди души трѣбва да я иматъ.“

Въ страхътъ си царьтъ заповѣдва да да повикатъ мудрецитѣ Вавилонски да му прочетжт и истълкуватъ писанието; но тѣ не могли да сторятъ това. Послѣ билъ повиканъ Даниилъ, и той направо изобличава царя: „И ти, Валтасаре, не смири сърдцето си; но възвиси се ти противъ Господа небеснаго. За то се проводи отъ Него дланѣта на рѣката, и се начърта тово писание: *Мене, Мене, Текелъ у Фарсинъ*; приброенъ, приброенъ, прѣтегленъ и раздѣлители. Това е значението на думитѣ и Даниилъ ги добръ истълкувалъ, като казалъ; Прѣмѣри Богъ царството ти, и го свърши; прѣтегленъ си на вѣситѣ, и си се намѣрилъ недостатъченъ; раздѣли се царството ти, и се даде на Мидянитѣ и Персиянитѣ“ „Истата нощъ биде убиенъ Валтасаръ „царьтъ на Халдейцитѣ.“ Войската на Кира отбила течението на рѣката Ефратъ и сполучила да влѣзе по старото легло на рѣката въ града и да го прѣвземе. Общеприетото мнѣние е че Валтасаръ е билъ убитъ отъ побѣдоноснитѣ Персийски войници. Такъвъ е билъ жалниитѣ край на развратния и богохулния Валтасара, царя на Халдейцитѣ.

Виното е присмивателъ и сикирата крамолница; и който ся завлича отъ тѣхъ, не е благоразуменъ.

РЕЛИГИОЗНИТЪ РЕФОРМИ ВЪ УНГАРИЯ.

Слѣдъ едномѣсечно управление кабинетътъ Банфи е вече исчерпалъ всичкитъ си срѣдства, и се намира точно на сѣщото положение както и Г-нъ Векерле въ навечерието на паданieto си. Третий пѣтъ Камарата на Магнатитѣ е отхвърлила закона за приеманieto на Евреитѣ и, е видоизмѣнила закона за свободното упражненie на вѣроисповѣданieto по такъвъ начинъ, щото едва ли може да се познае. Тѣзи два проекта, прочее, за четвърти пѣтъ ще се повърнатъ на долната камара, която ще ги поддържѣ въ цѣлостта имъ и ще ги прати пакъ назадъ на перовѣтъ (магнатитѣ.) Това връщанie и повръщанie щѣше да стане най-послѣ смѣшно, ако да нѣмаше за послѣдствие дискредитиранieto на кабинета Банфи, който длъжи властта си само на довѣрието на върховния господарь, защото той далечъ не прѣдставлява въ всичката имъ чистота ламтенията на Маджарската либерална партия, на която неоспоримитѣ водители оставатъ Г-да Векерле и Селаги.

Послѣднитѣ гласувания на Камарата на Магнатитѣ станали посрѣдъ толкозъ страни обстоятелства, щото ни се види полезно да ги отбѣлѣжимъ.

Нека забѣлѣжимъ най-първо, че текстътъ на проекта върху „свободното упражненie на религиитѣ“ отговаря твърдѣ злѣ на своята титла. Не се касаеше да се прогласи принципа, че всичкитѣ Унгарски граждани сѣ свободни да се покланятъ Богу съобразно прѣдписанията на своето вѣроисповѣданie, защото този принципъ фигурира отдавна въ Маджарското законодателство. Проектътъ клонѣше, напротивъ, да не подчини извършванията на гражданскитѣ длъжности на религиозни прѣдписания. Тѣй, за примѣръ, алинея 3, която, впрочемъ, е била усвоена отъ магнатитѣ прѣдвижда, че религията не може въ никой случай да освободи гражданитѣ отъ законнитѣ имъ длъжности. Религията на Назарейцитѣ, за примѣръ, запрѣщава имъ да хващатъ оружие, и членоветѣ на тази секта отказватъ да ставатъ солдати. Тѣ ще бѣдѣтъ наказани отъ закона.

Но въпроснитѣ проектъ имаше друга цѣль прѣдъ видъ. Той признаваше на възрастни лица правото да не съставляватъ частъ отъ никое сѣществующе вѣроисповѣ-

данне, то допушаше създаването на една категория граждани „безъ вѣроисповѣданie“, и това распорѣждане именно е било жарко оспорвано отъ владицитѣ и Католическитѣ благородни. По прѣдложение на Естернаси, то е било извадено отъ закона, и когато пристѣпили до гласуванie, констатираше се, че 119 гласа били подадени за и 119 *противъ*.

Споредъ регламента на всичкитѣ Европейски парламенти, проектътъ би се счелъ за отхвърленъ, но въ Унгария, прѣдсѣдателътъ, който гласува най-послѣ, може да направи да нависнатъ капжнитѣ на едната или на другата страна. Г-нъ де Слави гласувалъ за и законътъ, така усукателъ, е билъ усвоенъ.

Колкото за проекта за приеманie на Евреитѣ, който е билъ откровенно отхвърленъ, той нѣма практическа важностъ. Той само утвърждава едно сѣществующе на работитѣ състоянie и единичкото нововведенie, което съдържа състои въ разрѣшението дадено на членове на други вѣроисповѣдания да пригрѣщатъ Иудейството. Ако и да е очевидно че малко хора ще се ползватъ отъ това разрѣшenie, пакъ прелатитѣ на високата камара, се подигнали противъ това распорѣждане отъ точка зрѣнie на догмата,

И тѣй кабинетътъ Банфи е надвигъ по всичкитѣ точки. Какво ще бѣде неговата линия на поведение? В. Pester Lloyd, който отражава мислитѣ на правителството, казва ни го ясно въ тѣзи изящни думи: „Ний ще слагаме туи ястие прѣдъ магнатитѣ, додѣто погнусението имъ излѣзе изъ носа.“ И тѣй Г-нъ Банфи има намѣрениe да се повръща съ своитѣ проекти десетъ пѣти, двадесетъ пѣти, ако е потребно, и той мисли че ще сломи най-послѣ упорното имъ съпротивленie.

„Впрочемъ,“ казва Pester Lloyd народътъ има една смѣтка да расчитва съ магнатитѣ. Нему (на народа) надлежи да оцѣни до кога ще се позволява на камарата на магнатитѣ да бѣде мавзолей (великолѣпна гробница), дѣто се погрѣбватъ съвсѣмъ живи и деитѣ на свободата и прогреса, и сѣщеврѣменно и гнездо, отъ дѣто исхвъркватъ всичкитѣ ношци птици. Високата камара е сѣдалището на папската реакция; тя се е отдѣлила отъ чувствата на народното болшенство, и е назначена да погине.“

Никой, разбира се, не зема сериозно тѣ-

зи заплашвания на официозния вѣстникъ Католицитѣ въ Унгария ще бждатъ твърдѣ малко повлияни отъ тѣхъ защото политическата група, която тѣ наскоро сж организирани подъ името „народна партия,“ бържѣ добива голѣма важность, и ще играе несъмнѣнно рѣшающа роль въ идущитѣ избори, особено ако се споразумѣе съ националиститѣ.

Но до тогазъ може да избухне една министерска криза. (Indépendance Roumaine.)

ДАРВИНОВАТА ТЕОРИЯ ЗА РАЗВИТИЕТО.

Когато Г-нъ Дарвинъ обнародва своето прочото списание, „Происхожданието на Видоветѣ“ (Origin of Species), той изведнѣждъ спечели послѣдователи за своята теория за еволюцията (развитието.) голѣмо множество млади естествоиспитатели. Неговото обширно познание на естественитѣ науки, внимателното му събрание на фактове, и ясниитѣ и искусенъ начинъ по който той нареди тѣзи фактове, приготви му хора за да го слушатъ. Въ послѣдно врѣме, обаче, ученитѣ намѣрихъ че ако той и да изяснива много нѣща, пакъ слѣдъ по-точно прѣглеждане на тази теория, тѣ додохъ до заключение че тя не доказва всичко на което авторътъ ѝ иска да я приложи. Даже тѣзи които испърво бѣхъ приели тази теория на еволюция за вѣрна, сега испитватъ да ли фактитѣ на Г-на Дарвина на които той основава своето заключение, сж достовѣрни. Когато четемъ неговата книга. „Происхождението на Человѣка“ (Descent of Man) человѣкъ се чуди на лесниятъ начинъ по който този ученъ мъжъ произвежда человѣка отъ маймуни. Ако тѣзи маймуни само да знаяхъ този лесенъ процесъ на Господина Дарвина съ врѣме, или да бихъ могли сега да го научатъ, тѣ всички бихъ сж прѣобразували на человѣци и бихъ си съградили всички градове вмѣсто да се скитатъ по дивитѣ мѣста. Г-нъ Дарвинъ казва; „Человѣкъ е произлѣзълъ отъ този родъ маймуни които естествоиспитателитѣ наричатъ Simiadae; тази фамилия ученитѣ я раздѣлятъ на два отдѣлни рода — Catarhine или маймуна на стария материкъ: Platyrrhine или на новий материкъ маймуни. Споредъ Дарвина человѣкъ въ свойтъ си съставъ по зѣби и ноздри прилича на първиятъ отдѣлъ маймуни. Человѣкъ при-

надлежи на чловѣкоподобнитѣ маймуни, не само въ тѣзи свойственности които той притежава съ цѣлнитѣ родъ на Catarhine, но и въ други нѣща, като отсѣтствие на опашка и общиятъ изгледъ, и за това можемъ да заключимъ че нѣкой си старецъ отъ чловѣкоподобнитѣ станалъ праотецъ на чловѣка.“ „Възможно е че Африка по-прѣди е била населена съ близосродната маймуна горила и чимпанзи, и понеже тѣзи двѣ сж най-много прилични на чловѣка, възможно е че нашитѣ ранни праотци сж живѣли нѣкадѣ си въ Африка.“ Най-първитѣ праотци на чловѣка безсумнѣнно били покрити съ косина, и двата пола имали бради, и тѣхнитѣ уши били остри въздигнати и се клатили, като на осела.“ . . . Г-нъ Дарвинъ издирва родословието на чловѣка малко по-надалечъ. Человѣкъ е произлѣзълъ отъ косматото четвероногo снабдено съ опашка, и въздигнати остри уши, трѣвоядно, и е живѣло въ стариятъ материкъ (Descent of Man; Part II; C. XXI.) Тогава той казва че тѣзи грабначни животни, които станали праотци на чловѣка, имали такожде за свои праотци нѣкое си водно животно въ което не е имало различие по родъ, като охлюва. Заключениеето до което този естествоиспитателъ дохожда е, че чловѣкъ полека лека е произлѣзълъ отъ едно много долно животно, което постепенно се е развило въ чловѣкъ съ всичкитѣ дарби, способности и морални качества. Така той казва; „Главнитѣ заключения до които дойдохме въ това съчинение — именно че чловѣкъ е произлѣзълъ отъ нѣкое си долно организирано животно, съжалявамъ да мисля, че ще бжде неприятно за мнозина. Нъ едва ли има сумнѣние че сме произлѣзли отъ варвари: Ако едва има сумнѣние че сме произлѣзли отъ варвари, тогива е доказано, че имаме за праотецъ косматото четвероногo животно снабдено съ опашка и остри въздигнати уши.“

Колкото се отнася до уметвеннитѣ сили на чловѣка той казва: „Безполезно е да разискваме тѣзи качества които, споредъ нѣкой писатели, сж самата разлика между чловѣка и животнитѣ,“ извинението му е, че „едва ли писателитѣ се съгласяватъ да ги опрѣдѣлятъ.“

Религията и моралното чувство, той намѣрва въ кучето, което, като слѣдва господаря си показва зачатъка на религиозна прѣданность (Descent of Man P. 154). Кое то ще

каже, маймуната ни даде тѣлесниятъ ни съставъ, кучето, или неговѣтъ праотець ни вдъхна религия и морални чувства.

Относително говорѣтъ той го зема отъ първиятъ ни праотець. Маймуната въ широкитѣ и дивни гори, въ разни обстоятелства, когато тя е искала да изяви душевнитѣ си чувствования, най-вече къмъ нѣжниятъ полъ, тѣзи въплощения въ думи на душевнитѣ чувствования, сж дали случай за образување сложнитѣ изрѣчения на звуковетѣ. Този е вкратцѣ процесътъ на Г-на Дарвина и сътрудницитѣ му съ който искатъ да докажатъ че чловѣкъ е произлѣзълъ отъ маймуната или нѣкое друго животно, за което сега не се знае нищо. Въ заключението на книгата си Дарвинъ казва: „Има величие въ този изгледъ на живота, съ разнитѣ сили като оригинално Съзателя е вдъхналъ животъ въ нѣколко вида, или въ само единъ; и когато тази наша планета се е въртjала споредъ неизмѣняемитѣ закони на теготението, отъ толкова просто зачало безчисленни видове съ цѣлата имъ красота сж били развити до съвършенство. Това е еволюцията (развитието) както е изложено въ двѣтъ списания на Дарвина, Происхождението на Видоветѣ“ и „Происхождението на Чловѣка.“

Че има едно подобие въ структурата (съставътъ) между чловѣка и другитѣ животни се е припознавало още отъ врѣмето на Аристотеля; нъ това подобие между чловѣка и скотоветѣ не доказва че скотътъ се е развилъ въ чловѣкъ, или че отъ чловѣка може да се произведе скотъ. Едно нѣщо е забѣлежително въ книгата на Дарвина, именно че доказателствата почиватъ на думитѣ „вѣрвамъ,“ „подозирамъ,“ „мисля,“ и „считамъ за възможно,“ и заключението е, чловѣкъ произхожда отъ косматото чвероного животно . . . Тази теория на развитието се обляга на неизвѣстното. Това е още теория, и фактоветѣ на които е основана сж се оспорявали отъ ученитѣ въ онова както и въ сегашно врѣме. Законътъ за „природниятъ изборъ,“ когото еволюцията има за своя лостъ, ученитѣ въ настоящее невѣрватъ че той изяснява промѣнението на видоветѣ, както е изложено отъ Г-на Дарвина. Той изостави самата идея която е въ насъ, фактътъ че съзнаваме, че чловѣкъ нѣма нищо общо съ скотоветѣ; че той има едно благородно произхождение.

Една отъ най-добритѣ чѣрти на Дарвина е че той е честенъ, Той признава че сжществуватъ мжчотни и възражения противъ неговата хипотеза. Той признава че ако единъ родъ е произведенъ отъ други, то ще е естествено да очакваме сжщото нѣщо да се случи и сега. Той исповѣдва че родоветѣ въ исторически и доисторически врѣмена сж били постоянни, и нито има ни най-малкъ знакъ за единъ родъ да приминава въ другъ, или по-долнитѣ въ по-горни. Тѣи сжщо той признава, че геологията прѣдставлява сжщата мжчотия; останкитѣ на животнитѣ отъ геологическитѣ врѣмена, както сж намѣрени въ разнитѣ пластове, сж толкова отдѣлни и разни по видъ едни отъ други, както и самитѣ пластове въ които сж се намѣрили. Всичкитѣ геологически изслѣдвания относително древността на чловѣка отъ разнитѣ вкаманелости, които сж се намѣрили въ разни пластове, сж били опровергати отъ учени мжжие като Лиелъ, Гийо, Агасизъ. Споредъ издирванията въ сегашно врѣме, чловѣкъ не е можалъ да живѣе въ нашата планета прѣди 10,000 години; ние говоримъ за настоящитѣ чловѣкъ. Още се признава че не може да изясни какъ се проявихъ умственнитѣ сили въ животнитѣ. „По кой начинъ умственнитѣ сили испърво се развихъ въ по-долнитѣ животни безнадеждно е да испитваме, какъ животъ се е произвелъ. Тѣзи задатѣци сж за далечното бждще, ако би да е възможно, да се рѣшиктъ нѣкога отъ чловѣка.“ По-разумно би било, ако да бѣ намѣрилъ сжщата мжчотия въ произхождението на по-висшитѣ сили и на чловѣка, както религиозното ни морално чувство. Поне за тѣзи сили ние сме принудени да диримъ една причина нѣкадѣ другадѣ, въ една висша сила, *първа причина* която е достаточна да създаде чловѣка и да го надарилъ съ умственнитѣ му сили, както и съ религиозното му и морално чувство. Миротворението, и най-вече създадението на чловѣка, става една необѣснима загатка безъ повѣствованието на първата глава на Битието. Дарвинъ самъ признава че книгата му не е практична, нъ спекулативна; неговитѣ данни и прѣдположения не сж доказани, и че това което той се стрѣмилъ да докаже е само хипотеза, за която не може да се говори съ математическа точностъ.

Първото възражение противъ тази негова теория е, че тя не изяснява какъ се е произвело

или създадала материята (веществото). Еволюцията както се описва, работи съ всички създадени елементи. Питанието, което още първите Гръцки философи си задавали, що е вещество, още си остава не рѣшено, какъвъ е елемента който произвежда тѣзи чудни явления които ние виждаме въ свѣтътъ? Дарвинъ прѣдполага че споредъ законитѣ на *естественниятъ изборъ* който е причината за съвършенство въ органическия свѣтъ, всичко въ този свѣтъ ставало ясно и вразумително. Но що значи тази дума „изборъ“, и какво е вършилъ, или върши той за човѣчеството, нито еволюцията, нито нѣкоя друга теория не ни обяснява. Чудното е че когато животнитѣ си тѣляли въ долното си състояние, тѣ можали тогазъ да се възползватъ отъ естественниятъ изборъ за своето си възвишение, отъ охлювъ до маймуна и отъ маймуна до човѣкъ; но сега споредъ еволюцията когато всичко е напѣднало, и неизбѣжно би трѣбвало да способствува за произвеждане сѣщото дѣйствие, което прѣди вѣкове се е извършило, какъ да нѣмаме нито единъ случай на повишението на нѣкой си видъ за да се обясни този прѣчуденъ законъ — естественъ изборъ.

Второ, еволюцията не зема въ съображение силата която работи за произвеждане нѣщата въ свѣтътъ както и човѣка. Тукъ се изисква не само достаточна сила за да произведе всичкитѣ явления, нѣ една мудра сила за да нареди всичко по единъ начинъ, щото да не си прѣпятсвуватъ едно на друго — не е силата на Спенсера, която е надарена само съ качеството *постоянство*, но тая която управлява всичко за да съдѣйствува за благоденствието на цѣлото създание. Професоръ Вирховъ казва. „Всякой човѣкъ който се помъжи да произведе едно животно, или едно растение посредствомъ самопроизволни зародиши, остава несполучливъ.“

Трето, еволюцията не може да ни снабди блажитѣ закони които ние виждаме въ естеството, сила и постоянно на сила само може да стане причина на зло. Единъ желѣзопѣтенъ влакъ безъ индженеръ и началникъ да го управляватъ наскоро ще бѣде строшенъ. Силитѣ въ естеството безъ единъ благъ управителъ, пѣленъ съ мудростъ и знание, не сѣ въ състояние да произведжтъ такава слѣдствие като създанието на расте-

нията, животнитѣ и човѣка съ всичкитѣ му способности и надарения.

Четвърто, протоплазмътъ за който ученитѣ толкова говорятъ, не може да се произведе освѣнъ отъ други животъ. Органическитѣ вещества се състоятъ отъ клетки, и тѣ могатъ да се произведжтъ само отъ други клетки. Нито е възможно животно да се произведе отъ растение. Д-ръ Франкландъ е доказалъ че при исклучаване на животъ въ топлина отъ 155° до 160° С. не се показва никакъвъ знакъ за животъ.

Пето. Въ никой периодъ на човѣчестката история, новъ родъ или видъ растения или животни не сѣ се образували. Дарвинъ признава това. Нито пакъ се е намѣрило едно по-добро животно да се е образувало, или да е влѣзло отъ единъ видъ въ другъ, или отъ единъ классъ въ другъ. Животно то си е животно, и никогата нѣма да се прѣобразува на човѣкъ и да се надари съ качества му за да притежава идеята за вѣчностъ, правда, страхъ Божий и проч.

Въ Годишното засѣдане на Германското Антропологическо Дружество държало въ Франкфуртъ на 1882 г. прѣдсѣдателя му въ своята си рѣчь каза относително Дарвиновитѣ списания, че сѣ заблудили нѣкои списатели, които почнали въ издирванията си съ метода която е противоположна на индуктивната, „защото тѣ търсѣли доказателствата си *à priori*.“ За старанията на нѣкои да докажатъ че човѣкъ е произлѣзълъ отъ маймуна, той каза; „Тази тенденция почна съ явлението на горилата, увѣнча се съ Дарвиновото „Происхождението на Видоветѣ“, расчу се съ Хекеловата „История на Миросъздание“ и прѣклони глава къмъ смъртъ съ Дарвиновото „Происхождение на Човѣка.“ Той прибавилъ още; „когато Г-нъ Аеби и азъ успѣшно оборвахме тази теория посредствомъ доводитѣ извлѣчени отъ коститѣ на много маймуни, специалиста по анатомията и физиологията, Г-нъ Бишковъ е доказалъ стѣпка по стѣпка безосновниятъ лостъ на еволюцията чрѣзъ обширни издирвания по рѣцѣтъ и нозѣтъ на почти всичкитѣ познати маймуни, както и чрѣзъ внимателното изслѣдване на мозъкътъ имъ. Проф. Брюхилъ опроверга доводътъ му колкото се отнася до шимпанзийската маймуна Г-нъ Лангеръ за уранъ утангъ.“

Проф. Вирховъ като говори за прѣминуване отъ животни (долни) на човѣкъ казва:

Не се е още открило животното, което да е въ състояние да се прѣобърне въ човѣкъ, животното което да стане съединителната халка между животинитѣ и човѣка: той е билъ всякога намѣренъ съвършенъ както си е сега. Всичкитѣ открития които се отнасятъ до човѣчески останки, сж на съвършенъ човѣкъ. Човѣко-животното не се е още намѣрило, и който иска да го намѣри ще чака много години, и то безъ сполука."

Религиозни Вѣсти.

Протестантското Дружество за Практическо Изучаване на Социални въпроси е обявило новъ конкурсъ, който ще се сключи на 31-й идущий Августъ, върху слѣдущата тема:

"Да се изучи въ свонѣ морални послѣдствия идеята за човѣческата солидарностъ, която се извлича отъ Новия Завѣтъ, и особено отъ ученията на Апостола Павла; и да се покаже съ добръ положени принципи, каква благотворителна организация би най-добръ отговорила на ламтенията и изискванията на нашата епоха."

—Идущий Конгресъ на горѣказаното *Протестантско Дружество за Практическото Изучаване на Социални Въпроси*, ще се държи тази година въ Бордо прѣзъ м. Юний или Октомврий.

—Белгийското Мисионерско дѣло, което въ 1837 год. е броило 1 проповѣдникъ и една станция, прѣди 11 години, 25 църкви и станции и 72 спомагателни църкви съ 25 пастири, отъ които 11 били Швейцарци. Прѣди 15 години църковнитѣ членове давали за дѣлото 40,000 лева; сега тѣ даватъ 80,000, безъ да се прѣсмѣтватъ другитѣ разходи, които събиратъ за съзиждане църкви и пр. 5,300 тѣ възрастни членове.

—*Наклонници на диявола*: — Така се наричатъ послѣдователитѣ на една нова секта, която има главното си сѣдалище въ Фрибургъ, Швейцария; но която държи периодически събрания и въ една къща на улица Решпуаръ, Парижъ.

Литургията имъ е една пародия на Римско-Католическата месса, елементъ на която послѣдователитѣ на сектата крадѣтъ отъ църквитѣ. Вниманието върхъ тази секта се

е обърнало отъ една кражба на просфори и други прѣдмѣти, извършена въ църквата Нотрѣ Дамъ (Богородица). Парижъ. Послѣ слѣдва единъ видъ подражане на богослужение, познато подъ Името *Черна Месса*.

Църковнитѣ власти въ всички Франция и Парискката полиция полагатъ голѣми усилия за да осуетятъ честитѣ повторения на кражди въ църкви извършени отъ въпросната секта.

—Постоянни брѣгъ на Гринландия се е считалъ за непристъпенъ, и е населенъ отъ Ескимоси, които сж още язичници. При все това капитанъ Холмъ отъ Данската морина е посочилъ едно мѣсто, Тесингакекий Заливъ, което като доставя добро пристанище и рѣка пълна съ риба, щѣло да бѣдѣ годно за мисионерска станция вече проектирана. Мисионеринъ е вече назначенъ, и той е Г-нъ Литтелъ, който е живѣлъ на западния брѣгъ и се е занимавалъ съ изучаване на Библията.

—Прѣводътъ на Библията на Паштуския езикъ е на свършване. Библейското Общество бѣше свършило прѣвода на Новия Завѣтъ въ 1889 год.; сега една частъ отъ Ветхия Завѣтъ се е печатала, и другата се печати и ще се напечата скоро. Прѣди да се измине настоящата 1895 год. този колосаленъ трудъ ще се свърши.

—Благ. Бабелайнъ, мисионеринъ между Евреитѣ на Съединенитѣ Държави, е обнародвалъ въ вѣстника, който той редактира слѣдующитѣ свѣдения по увеличението на Еврейското население.

"Еврейското население по цѣлия свѣтъ сега възлиза на 12 милиона. Прѣди двѣста години великийтъ историкъ Баслетъ ги искарваше само 3 милиона. Убийствата, гоненията, мъכותитѣ, на които Евреитѣ сж били изложени прѣзъ послѣднитѣ петнадесетъ столѣтия, бѣхж ги намалили до горнята цифра. Тѣхното увеличение прѣзъ послѣднитѣ само столѣтия, се види чудно. Това увеличение не се обяснява съ обикновеннитѣ закони. Сравнени съ други народи Евреитѣ сж се увеличили въ двѣ столѣтия три или четири пѣти повече отъ тѣхъ. Единичкийтъ фактъ, който може да се сравни съ това извънредно увеличение, е тѣхното увеличение въ Египетъ; колкото ги притѣснявахж, толкова повече се умножавахж."

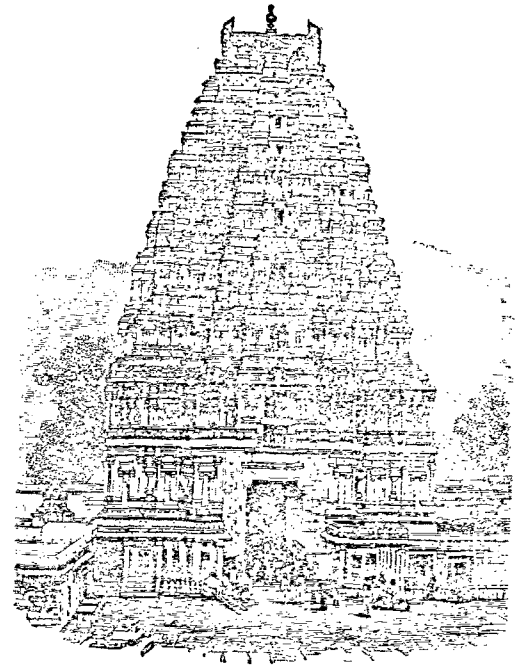
ХРАМОВЕТЪ ВЪ ИНДИЯ.

Индия е пълна съ голѣми и великолѣпни язически храмове, нарѣчени *пагоди*. Най-прочутитѣ сж така нарѣченитѣ Дравидийски храмове въ Серингамъ, които сж и най-голѣмитѣ въ всичка Индия. Серингамъ е рѣченъ островъ, който се образува отъ р. Каварн, която, като истича далечъ отъ Нилгирийскитѣ хълмове, е около десетъ километра по-горѣ отъ Тришинополи, раздѣля се на два клоня. Серингамъ се намира въ Южна Индия. Великата Пагода (храмъ) въ така образувания островъ има около четиринадесетъ километра окръжностъ, и включаваше много пазари и улици отъ Брахмански къщи, тъй щото по прилика на укрѣпенъ градъ отколжото на храмъ. Видѣтъ на четиринадесетѣтъ великолѣпни кули или гопури при портитѣ отъ вѣнъ е твърдѣ впечателенъ. Всѣка кула има грамадни гравитни монолитни отъ двѣтъ страни, портикѣтъ е около четиридесетъ крака високъ; и надъ великолѣпнитѣ порти има пирамиди отъ хубаво издѣлани камъни, които се издигатъ на една височина около двѣста крака. Вий прѣминувате съ кола прѣзъ цѣлъ редъ такива гопури (порти), и като слѣзите, влизате въ една зала, чиѣто плоскъ камененъ покривъ, петнадесетъ крака високъ, се поддържа отъ хиляда стълба, всякъ стълбъ отъ цѣлъ гранитенъ камъкъ, и на всички има изваяни смѣшани образи на челоуѣци и конне, челоуѣци вѣсѣднали на конне, че пробождатъ тигри, и други тѣмъ подобни. По натаѣкъ е централното свѣтилище мрачно и тъмно; но на върха му има златно кубе. На най-високата гопура (кула) се качилъ Валийскійтъ Принцъ въ врѣме на пътуванието си по Индия въ 1875 год. и той оставилъ 500 рупии подарѣкъ на храма. Сравнението между грамадността и величествеността на зданието на храма, на които се работили нѣколко години хиляди искусни работници и зидари, и грозното, нечисто, оцапано идолче прѣдъ слабо мъждѣлющото се кандило въ срѣдата, е твърдѣ странно и поразително. Най-хубаво изработеното зданне на свѣта се е издигнало въ честь на най-грознитѣ идоли и най-унизителното идолопоклонство.

Около два километра отъ стѣнитѣ на този широко распространенъ храмъ има и другъ по-малкъ, но по-старъ, именно Джум-

бунасватоската Пагода, който е на разпадване, но е твърдѣ състенъ образъ на Дравидийска архитектура. Както голѣмийтъ Сернигамски храмъ е посвѣтенъ на *Вишну*, тъй и този е въздигнатъ на Сива, и името му го означава като Господъ на розовата ябълка; или Господаръ на Индия.

Около шестъ километра отъ града Комбаторъ се намира Перурската Пагода, прѣдставена въ нашата картина. Тя не е твър-

ПЕРУРСКАТА ПАГОДА.

дѣ стара, но съдържа твърдѣ интересни образци по архитектурата, и хубаво изработени стълбове; но прѣдмѣтитѣ на изваянитѣ образи показватъ онова унижение, което справедливо се описва като фаталната характеристика на художеството въ Индия.

ЖЕНИТЪ ВЪ ИНДИЯ.

Има три разрѣда жени въ Индия: бѣднитѣ, които работятъ; срѣдната класа, и благороднитѣ жени отъ високата каста. Тѣ се различаватъ по шарѣтъ на лицето си — отъ тъмно кафениянъ до почти бѣлъ — Работницитѣ жени сж по-черни, защото сж изложени на журното слѣнце и топлия въздухъ. Тѣ сж дребни, на изгледъ отъ Кавказки типъ и скромни въ обходата си. Облѣклото имъ състои отъ цѣло парче памученъ платъ, отъ шестъ до осемъ аршина

дълго, и единъ и една четвъртъ широко. Този платъ тѣ навиватъ красиво наоколо си и го държатъ чрѣзъ подгъване на крайщата, безъ помощта на копчета или игли, както правимъ съ пенитималитѣ. Богатитѣ носятъ по-хубава материя, украсена съ разни сѣрми и шевове. И богати и сиромаси много обичатъ раскошни украшения.

Рождението на едно момиче въ Индия бива причина за скърбъ. Момчето се въспитава само за едно нѣщо — женитба — което е за нея състояние на рабска служба на мъжа ѝ и неговитѣ роднини. Като има тази цѣль прѣдъ видъ бащата на момчето, безъ да го пита, често пакти го сгодява когато е на шестъ и седемъ годишна възраст за нѣкое осемъ или деветъ годишно момче, което (момчето) тя може би никога не е виждало.

ЖЕНА ХИНДУСКА

Това сгодяване е толкозъ обязательно колкото и женитбата, и ако годеникътъ ѝ умрѣ прѣди да се вѣнчае съ него, и ако е тя отъ Брахманската каста, не ѝ се позволява вече да се жени. Слѣдъ като се ожени тя става робъ на мъжа си и слугиня на родителитѣ му. Нейната свекърва ѝ заповѣдва, зълвитѣ ѝ я злоупотрѣбватъ. Тя трѣбва да готви ястието и да чисти къщата; да стои задъ стола на мъжа си, когато той яде и да се задоволява съ това което той ѝ

остави. Заповѣдано ѝ е да гледа на мъжа си, като на нейнъ богъ, не вреди да ли е той лонгъ и свирѣнъ или бездѣлникъ, тя трѣбва да се отнася къмъ него съ почитъ и уважение.

Оставаме за другъ пактъ да поговоримъ за женитѣ отъ срѣдната и висша каста.

ХРИСТОСЪ И КРИТИКАТА.

Ето що каза по този прѣдмѣтъ Скръ Уйлямъ До онъ, отличенъ наученъ мъжъ: „Челъ съмъ наскоро съ чувство на прѣзрѣние разисквания относително прѣдполагамитѣ ограничения на знанието Исусъ Христово. Знаеше ли Той даинитѣ на модерната (новѣйшата) критика? Запознатъ ли бѣше съ откритието на новѣйшата наука? Подобрѣ би сторила мухата, която кацва на ръката ми да се опита да узнае мислитѣ които минаватъ прѣзъ ума ми отколкото критиката да прѣмѣри по този начинъ ума Христовъ? За мене, който въ продължение на петдесетъ години съмъ изучавалъ природата, челоуѣка и Библията, такива разисквания ми се виждатъ най лекомисленни, понеже познанието на Господа нашего, както го имаме въ Неговитѣ повѣствуващи слова е много по-високо отъ нашата наука и философия: надминувайки ги толкозъ колкото видѣнието на единъ астрономъ, въоръженъ съ единъ отъ голѣмитѣ телескопи на нашето врѣме надминува на подпомогнатото видѣние на единъ кумаръ. Христосъ гледа, на нѣщата отъ Своя гледна точка, и прѣзъ срѣдинитѣ различни отъ атмосферата на този свѣтъ. Неговата мъчнотия види се да е да прѣдава намъ небесни мисли посрѣдствомъ несвършениия езикъ на който говоримъ за земни мисли“.

Лондонскій Протестантски Националенъ Съюзъ е приелъ около началото на м. Априлъ писмо отъ Кантербурскскій Архиепископъ, което казва че, „сѣдиненнето на църквитѣ Англиканска и Римо-Католическа е невъзможно, ако Ватиканътъ не се откаже отъ ученията които сж противни на Евангелието.“

ДУХОВНИЙТЪ ЖИВОТЪ.

Думитѣ които пишѣ не сѣ за доволния и честития Християнинъ; нито за тогоя който казва въ сърдцето си, че желае да бѣде Християнинъ, но не се е още рѣшилъ да исповѣдва такъвъ животъ. Азъ ги отправямъ къмъ онѣзи безвѣрници, които и да сѣ тѣ, които казватъ, че не могатъ да вѣрватъ въ онзи чловѣкъ, роденъ отъ жена, на който е пакъ Богъ, който стори чудеса, възкрѣсна отъ мъртвитѣ, яви се на Своитѣ Апостоли, и се възнесе прѣдъ тѣхъ на небето; съ една дума. на Христа, комуто ний се покланяме, и когото приемаме за свой Спасителъ и Спасителъ на свѣта, защото знаемъ повѣстѣта за живота, смъртѣта и възкресението Му, повѣстъ на която ни е научилъ Духъ Святій. На такива, именно отправямъ рѣчѣта си.

Има два вида безвѣрници; тѣзи чието безвѣрие принадлежи на сърдцето; и тѣзи, чието безвѣрие принадлежи само на умътъ.

Ако не искате да изслѣдвате и научите истината, дадена намъ отъ Исуса Христа; ако не искате да водите животъ по-добъръ отъ живота на единъ скотъ, и сте задоволни да умрете като нѣкое псе, тогазъ слѣдвайте пътя си, защото нашата дума не е за васъ.

Ний мислимъ за благия безвѣрникъ, ако можемъ го намѣри. който желае живота му да е благороденъ, а не подобенъ на скотския, и кой би се радвалъ, ако би могълъ единъ день да се намѣри въ духовния свѣтъ, между своитѣ най-мили приятели, и да води животъ по-благороденъ и по-щастливъ отколкото може да постигне тука на земята.

За сега да оставимъ чудесата, възкресението и възнесението, всичко което не можете да вѣрвате.

Имаше въ Назаретъ чловѣкъ нареченъ Исусъ, който се назова и Христосъ; Той бѣше синъ на Марія и по занятие дърводелець. Върху това нѣма никакви съмнѣния. Свързани съ Неговото име сѣ нѣкои учения събрани въ четири кратки повѣствования или записки, които ни казватъ безпрекословно че ни даватъ смѣтността на това което Той (Христосъ) поучавалъ; тѣзи учения били отпослѣ развити отъ Апостола Павла и отъ други въ една богословска система. Проститѣ и чисти Негови учения се намиратъ въ онова слово, наречено Слово на Гората и въ нѣкои притчи. Сега защо не искате да четете четиритѣ тѣзи кратки по-

вѣствования? това слово или поне една характеристична притча?

Какво мислите за това което четете? Прави ли ви се? Повторѣте тѣзи думи: „Блаженни чистосърдечнитѣ.“ Блаженни, които гладуватъ и жадуватъ за правдата.“ Тѣзи думи не ви ли зарадуватъ? Искате ли да бѣдете чисти? Кажете: азъ гладувамъ и жадувамъ за правдата, и нѣма да се спрѣ, додѣто гладътъ и жаждата не се наситятъ.

Прочетѣте тази заповѣдь: „Но Азъ ви казувамъ: любѣте враговетѣ си. Отговаря ли вашата душа: „Това е право“ и искате ли да го турите на дѣло?

И тази заповѣдь: „Бѣдѣте прочее свършени, както е свършенъ Отецъ вашъ, Който е на небеса,“ и още тази „за да бѣде твоята милостиня въ тайно,“ или тази; и прости ни дълговетѣ наши, както и ний прощаваме на нашитѣ длѣжници.“ и „не събирайте съкровища на земята,“ и най-послѣ тѣзи: „не сѣдѣте да не бѣдете сѣдѣщи,“ „извади първомъ гредата изъ твоето око,“ „не можете да слугувате Богу и Маммону.“

Тѣзи учения праватъ възвѣщаня на васъ, и искате ли ний да ги пазите въ сърдцето си и да ги турите въ дѣйствиe? Намирате ли въ този Исуса най-свършениитѣ учителъ на правдата, по-горния отъ всичкитѣ прости вънкашни формалности на живота?

Послѣ прочетѣте една притча — притчата за Блудний Синъ. Прочетѣте я пакъ. Можете ли да любите такъвъ баща, който всякога помни вината на упорития си синъ, но му прощава и го приема съ любовъ? Можете ли да отидите при такъвъ баща, ако бѣше Той небесниитѣ Отецъ и да попроситѣ отъ Него прощение на грѣховетѣ си? Какъвъ Отецъ! какъвъ Исусъ! какъвъ Господъ! Нѣма другъ животъ по-достоеенъ за нашето внимание отъ този, който той ни заповѣдва да живѣемъ.

Какво значи да приемемъ живота си който Исусъ ни призовава? Това е обращанieto къмъ Него, новороденцето. Това е единичкиитѣ животъ достоеенъ за васъ. . . Не чакайте да почнете такъвъ животъ, додѣто не разберете всичкитѣ чудеса, боговдѣхновенността и цѣлѣта на спасението. Приемѣте сега този животъ, ако искате; и тогазъ Божий Духъ, като дѣйствува въ вашето сърдце ще ви направи да познаете ученията, или поне толкова колкото е нужно за да познаете че сте ученикъ Исусъ Христовъ.

Наука и Механика.

Суезският канал е само 144 кил. дълъгъ, а намалява разстоянието между Англия и Индия съ повече отъ 6660 километра

За Южно-Американски мравки се знае да се съградили единъ тунелъ повече отъ петъ километра дължина, работа която за тяхъ е съразмѣрна съ тази която би изисквала челоуѣцитѣ да направятъ единъ тунелъ подъ Атлантическия океанъ отъ Ню-Йоркъ до Лондонъ.

Единъ наученъ мъжъ казва че на езика най-лесно заздравява поврѣда отколкото на коя да е друга частъ на тѣлото челоуѣческо. Това може да е така, и е много удобно; нѣ да ли е така за язвата нанесена отъ езика. Тая язва заздравява много по-мъчно, и отъ тѣзи рани които сж причинени отъ мечтъ или утровата; послѣднитѣ се ограничаватъ само на лицата върхъ които сж нанесени, „А езикътъ никой отъ челоуѣцитѣ не може да го укроти; неудържимо зло е, пълненъ съ смъртоносенъ ядъ.“

Извѣстиятъ отъ Венецуела, че както се види успѣшенъ цѣръ за проказа се е открилъ. Новиятъ цѣръ за петъ мѣсеци е билъ опитванъ въ карантинний домъ на това мѣсто, и слѣдствията сж били насърчителни. Опитътъ не е още усъвършенствуванъ за успѣшното изцѣляване въ всѣки случай.

Петнадесетъ научни дружества се събрали на общо събрание въ Берлинъ на Дек. 13-й миналата година за въ честъ на паметта на почившиятъ наученъ мъжъ Д-ръ Хелмхолцъ. Като говорилъ за неговтъ успѣхъ Д-ръ Безолдъ казалъ, че новитѣ открития които сж сглагонали за напредъкътъ на науката, никога нему идвали на умъ въ занимателната му стая, но когато ходѣлъ по полето. Той бѣше любителъ на природата, и отъ нея извличаше знанието си.

Една пчела посѣщава отъ шестъ до осемъ цвѣта въ едно пѣтешествие, и изисква се отъ осемъ до десетъ пѣтишествия за да събере едно зрънце медъ. Подъ най-удобни обстоятелства на една пчела ще ѝ земе нѣколко години за да събере половинъ

килогр. медъ който ще изпълни около 3000 клѣтки. Въ една кошерна отъ 20,000 до 50,000 пчели, отъ тѣзи половината приготвятъ меда, другата половина гледатъ за нуждата на кошерната и другитѣ нужди на фамилията. На добъръ день отъ 16,000 до 20,000 пчели ще посѣтятъ отъ 300,000 до 1,000,000 цвѣта. Една кошерна съ 30,000 пчели при удобни обстоятелства ще ѝ се прибави около единъ кил. медъ на день.

Турското Министерство на Общитѣ Сгради се е рѣшило да съгради изново стариятъ водопроводъ на Иерусалимъ, който е отъ царъ Соломоново врѣме още. По този начинъ ще може да се испраща 25,000 кубически метра вода катадневно въ святииъ градъ. Отъ тѣзи 1000 кубически метра се прѣдлага да се дава безъ пари за сиромаситѣ въ Иерусалимъ, и да се разпрѣдѣля отъ Джамията Омаръ, Свѣтлийтъ гробъ, и други мѣста които се посѣщаватъ отъ поклонницитѣ. Новиятъ водопроводъ ще се съедини съ стариятъ въ Аробъ, и ще има единъ тунелъ отъ 3,570 метра дължина. Разносикътъ на това прѣдприятие ще достигнатъ до 2,000,000 лева.

Свѣтлината на луната се е намѣрила да е около 300,000 пѣтя по-малка отъ онази на слънцето и споредъ Проф. Юнга, ако небето бѣ съвършено покрито съ лунн то въ пълнолунието имъ ний цѣхме да приемемъ само една осма отъ свѣтлината която приемаме отъ слънцето. Отъ това се види че луната едвамъ има нѣкое си метеорологическо влияние върхъ земята. М. Камилъ Фламарйонъ, астрономътъ казва: „Освѣтляването или стоплюването на напата земя отъ луната е толкова малко, щото еднамъ си заслужва да мислимъ че спѣтника на земята има ни най-малко влияние върху измѣнението на врѣмената.“

Аргонъ, лѣнивий газъ който бѣ покръстенъ отъ откривателитѣ му, Лордъ Райле, и проф. Рамзей, прилича на азотно вещество и се намѣрва въ въздуха. Най-чудното нѣщо е, че той не е билъ откритъ до сега, когато той се намѣрва на всѣкъждъ около насъ. Самата причина е неговата недѣятелностъ; защото той не може да се направи да се съедини съ нѣщо друго, даже подъ наляганнето на топлината на електрическата джга.

Той е билъ отдѣленъ въ голѣмо количество и проф. Круксъ е изучилъ неговитѣ спектроскопически качества, и Д-ръ Озевски отъ Краковъ го е прѣобръщалъ на течно и твърдо тѣло, и двамата потвърждаватъ че е новъ газъ, самото питание съ тѣхъ е да ли не е смѣсъ отъ два газа, както се загатнува отъ двѣтѣ спектроскопически линии, една червена и другата синя. Може би че сме дошли до почти истинскитѣ първоначални елементи отъ които другитѣ сж съставни. Неговата атомическа тѣжина не се знае още, защото не може да се съедини още съ други елементи. Плътността му е около 38. Ако е имало нѣщо за което мисляхме че химичитѣ знаехъ, то е въздуха, и ето ви едно откритие което ни показва че не сме достигнали да узнаемъ даже въздухътъ който ни окръжава постоянно,

Ископанването на Сакхара въ Египетъ е открило на явѣ едно изображение на стѣната въ което двама челоуѣци играели на шахматъ въ врѣмето на царъ Тета чието царуване проф. Брутъ прѣдполага да е 3300 години прѣди Христа. Тая игра очевидно е 1000 години по стара отъ колкото се е прѣдполагало. Мисли се че тая игра била прѣнесена въ Индия отъ Персия чрѣзъ Арапитѣ въ шестий вѣкъ на Християнската ера.

Има 42 египетски обелиски които още съществуватъ. Дванадесетъ отъ тѣзи сж прѣнесени въ Римъ, пять сж въ Лондонъ, една въ централниятъ паркъ, градъ Нью Йоркъ. Най-високата е Карнаската, която е около 35 метра висока. Земá двѣ години за да се настанн и исправи тая която е въ Нью Йоркъ, и тази която бѣше подарена на Англия въ 1801 год. стояла наклонена въ Велика Британія за 77 години която най-послѣ бѣше исправена въ 1888 год.

Списанието, *Journal de l'Horlogerie* казва че една нова смѣсъ е била открита която ще замѣсти златото за много нѣща. Тя се състои отъ 94 части мѣдъ и шесть части елавъ. Слѣдъ като двата метала се добръ размѣсятъ малко магнезия и карбоната отъ заръ (*carbonate de chaux*) имъ се прилага за да съжсти плътността на смѣстѣта. Този металъ може да се истеглува и работи на тѣгъкъ тель както златото, и слѣдъ като се лустроса едвамъ се различава отъ златото.

Даже когато се изложи на дѣйствието на Амониацки соли или азотни газове, той си опазва боята. Тази смѣсъ може да се произведе лесно съ ничтожната цѣна до три лева килограмма.

Великиятъ резервоаръ, които ще се съгради отъ Англичанитѣ на Горний Нилъ, така щото да управля и контролира течението на рѣката за да я направи сгодна за обработка на хиляди уврата земя, е билъ неудобенъ отъ хилядитѣ любители на старини въ образованный свѣтъ, защото това прѣдприятие ще наводни развалинитѣ на храмътъ Филака. Лондонскиятъ вѣстникъ *Engineering* въ послѣдно врѣме извѣстява че планътъ е билъ измѣненъ сега отъ Египетското Министерство на Общитѣ Сгради, щото резервуара да се съгради около седимъ метра по-ниско отъ колкото бѣ се скроило испърво, и така само долната частъ на острова, съ нѣкои маловажни старини, ще се наводняватъ. Този резервуаръ ще има вода само за Срѣдний или Долний Египетъ, но не и за двата. Нуждата за него се казва да е неизбежна защото обработвачитѣ на земята искатъ повече вода отъ колкото може да имъ се отпуса.

ЗВѢЗДНИ СЪВПАДЕНИЯ.

Споредъ в. *Figaro l'Univers* и други Французки вѣстници тази година щѣла да прѣдставлява забѣлѣжителна особенностъ отъ астрономическа и религиозна гледна точка.

На Респѣтия Петѣкъ, 12-й Априлъ (п. к.) звѣздитѣ, които тѣготѣятъ около слънцето, занимавали точното положение което сж имали на небесната твърдѣ, въ деня, въ който Христосъ умрѣ на кръста. Това е първий пѣтъ, слѣдъ 1862 год. дѣто този фактъ се провѣрява.

И тъй на 12-й миналий м, Априлъ, на четирн и двадесетъ минути сутринѣта, луна-та (мѣсецътъ) минала прѣдъ съзвѣздието Дѣва и скрила това съзвѣздие повече отъ единъ часъ, както станъ въ денѣтъ на смъртѣта Исусъ Христова.

Разбира се, че нашитѣ читатели нѣматъ нужда да зематъ утвържденията на горѣказанитѣ вѣстници за евангелски думи.

Селско Стопанство.

Загубитѣ въ Съединенитѣ Щати на Америка отъ холерата по свиниетѣ сжъ вѣскача на повече отъ 15,000,000 лева; и въ слѣдствие на тѣзи огромни загуби Министерство на Земледѣлието е правило голѣми изслѣдванія съ огромни разноси за да намѣри дѣйствителната причина и цѣрѣтъ който ще искорени тази зараза между свиниетѣ; тѣ сжъ намѣрили че смѣсътъ когото ние даваме по долу е билъ успѣшенъ въ всѣки случай гдѣто се е употрѣбавалъ.

Цѣръ за свинска холера. — На скоро въ единъ рапортъ отъ Министерството на Земледѣлието на Съединенитѣ Държави на Америка холерата, която често върлува по свиниетѣ, и била подробно описана, и слѣдующийтъ цѣръ се прѣпорѣчва като най-добъръ за скорото оздравяване на болнитѣ свиние. Ето и смѣсъта: полвинъ килогр. добри вѣглища (отъ дърва), полвинъ килогр. сѣра (кюкюртъ), полвинъ килогр. Глауберова соль, полвинъ килогр. сѣрно-кислий амонякъ, единъ килогр. обикновенна соль, единъ килограмъ бикарбонатъ сода и единъ килогр. сѣрноватистокислий натръ. Тѣзи да се счукатъ на ситно като прахъ и размѣсятъ. Дозата да не е даже на най-голѣмото прасе повече отъ една пълна супена лъжица на веднѣждъ. Тѣзи животни обичатъ тази смѣсъ и ядѣтъя съ охота, когато се размѣси въ храната имъ. Когато прасето е болно и не може да яде, тогава разбъркай смѣсъта въ топличка каша и давай му по този начинъ. Този цѣръ се е намѣрилъ много успѣшенъ и наскоро исцѣрѣва животното.

Топла или студена храна за кравитѣ. — Много студена храна да се дава на кравитѣ отива напраздно. Много желателно е щото въ студено врѣме храната на говедата да се мѣси съ горѣща вода, защото храната ще поистине докѣтъ се приготви за хранение на кравитѣ. По този начинъ се избѣгва загубата на топлината която е нужна за стомаха на кравата за смиланието на храната; това спестява храната и избѣгва загубата на млѣко вслѣдствие на студената храна. Ако да имаше единъ способъ въ всѣкой яхъръ да се стоплува малко водата за пиење, защото много студена вода намалява даванието млѣко.

Хранение скоро-отелени крави. — Когато се отели една крава нетрѣбва да ѝ се дава пълното количество храна която ѝ се давала по прѣди, за около една седмица. Най-вече това трѣбва да става съ млади крави, които за прѣвъ пѣтъ се отелватъ; храната да се увѣличава постепенно до четвъртий день, но пълното количество храна на ново-отелена крава да не се дава чакъ до свѣрнѣнка на втората седмица. Всѣкой трѣбва чрѣзъ опитъ да узнае колко храна ще е полезно да се дава на една крава за да прѣнася повече млѣко.

Нѣма цѣръ който толкова лесно и ефтино се сполучва и който е въ сѣщото врѣме толкова успѣшенъ за цѣреннето на кокошкитѣ колкото сѣрата (кюкюртътъ). Понеже се намѣрва въ тѣзи животни въ по малко количество, тѣ го обичатъ по-много отъ колкото щѣне да бжде другояче. Сѣрата може да се даде на кокошкитѣ и пуйкитѣ, като се турне въ едно съндѣче за да си похапнуватъ когато си щѣтъ, или да се забърква въ храната имъ веднѣжъ въ седмицата, или толкова често колкото се появятъ кокошини по тѣхъ. Понеже сѣрата прониква въ всѣка частъ на системата, венчикитѣ паразити се набързо и наздраво затриватъ. Още тя е антидотъ на болѣсть прозявка която често се намѣрва между кокошкитѣ. Тѣзи гадове се нуждаятъ отъ сѣрата повече отъ кои да сжъ други. Понеже тѣхнитѣ перуцини съдържатъ между четири до петъ процентъ сѣра. Тѣхнитѣ яйца такожде иматъ едно малко количество, което се забѣлѣжава въ отнѣманне цвѣта на срѣбърни лъжици, когато дойдатъ въ съприкосновение съ варени яйца. Ако поржсимъ кокошката съ нея, когато лѣжатъ на гнѣздото, или да го размѣсимъ съ праха въ който се търкалятъ, ще имъ исчисти кокошинитѣ.

Всичкитѣ по млади говеда въ штатѣтъ Массачусетъ ще се ваксениратъ съ *туберкулинъ*, като опитъ за прѣдпазване отъ туберкулосисъ, и всѣко говедо което не може да издържи опитѣтъ ще бжде заклано. Тази болестъ страшно се е распространила въ Съединенитѣ Штати. Ако горепоменатийтъ штатъ по този начинъ успѣе да се освободи отъ тая болестъ, то вѣроятно е че другитѣ штати ще послѣдватъ примѣра му.

Домакинство.

ПРѢКАЛЕНА ПРѢМѢНА.

Труфението по модата зима голѣмъ размѣръ и у насъ; много сиромашки момичета даватъ всичката си печалба за да си правятъ рокли и дрѣхи по най-последната мода. Дано слѣдующата случка която заемаме отъ единъ Американски вѣстникъ стрѣсне и разуми всички такива, като имъ покаже, че прѣкалѣнитѣ модели труфила правятъ момичѣ смѣшни.

Случката се случила на една госпожа, която е сега отъ блистателнитѣ водителки на Вашингтонското общество.

Тя била дъщеря на единъ бѣденъ земледѣлецъ и живѣяла вѣнъ отъ достѣга на модния свѣтъ. Тя приела покана да прѣмине единъ день и вечеръ съ нѣколко приятелки въ лѣтната имъ къща по край морето. „Ще направимъ една расходка съ варки сутринята и вечерята ще имаме увѣселително събрание,“ гласѣла поканата.

Тя знаела, че приятелкитѣ ѳ били измежду най-богатитѣ и най-влиятелнитѣ фамилии въ гр. Бостонъ, и заради това рѣшила да ги не посрами съ простото си облѣкло. Тя си купила коприненъ платъ съ блѣскъвъ шаръ, и направила рокля по най-фантастическата мода и си купила и нова капела да отговаря на новата ѳ рокля. Това е било облѣклото за сутрешната расходка съ варка; а пакъ за вечеринката тя си купила великолѣпна пембеяна рокля за балъ накичена съ нѣколко китки искусствени грандафили. Двѣтѣ рокли ѳ костували цѣлата ѳ печалба за една година.

Тя пристигнала сутринята, облѣчена за расходката съ варка, и намѣрила приятелкитѣ си въ варката облечени въ прости фланелени рокли; прѣди да се завърнатъ хубавата ѳ рокля се измокрила отъ солена морска вода. Тя се облѣкла и за вечеринката, и като слѣзла съ голъ вратъ и съ голи рамена, намѣрила приятелкитѣ си облечени въ най-прости лѣтни муселинени рокли.

Разбира се тѣ били много учтиви за да покажатъ удивлението си съ погледъ или усмивка, „Но, казва тя, „онзи бѣше най-горестниятъ часъ на моя животъ. Простотата на труфението за показъ ми ее прѣдстави въ всичката си грозота, Желала бихъ да науча всѣка мома да се отвращава отъ това, както азъ се сега отвращамъ.“

Книжнина.

Получихъ се въ редакцията на слѣдующитѣ периодически списания и вѣстници; „*Домашенъ Приятель*,“ Мѣсечно списание за наука, религия, промышленность и домакинство. Год. VII брой III. Издава Бѣл. Еван. Д-ство въ гр. София. Годишна цѣна 3 1/2 лева.

„*Медицинска Бесѣда*“ Популярно медицинско списание подъ редакцията на Д-ръ Витановъ Год. I. книжка X. годишна цѣна 10 лева, въ градъ Видинъ.

„*Звѣздца*,“ Мѣсечно Илюстрировано списание за дѣца. Редакторъ Издатель, Бѣловѣждовъ. Год. IV. кн. IV. Годишна цѣна 2 лева въ гр. София.

„*Правосл. Проповѣдникъ*,“ Илюстрировано, Религиозно Нравственно списание. Редакторъ Издатель: П. Доброплодный. Год. III. кн. II. — IV. въ гр. Самоковъ. Годишна цѣна 3 лева.

„*Цѣлина*,“ Мѣсечно Списание за Народа. Нарекда и издава Хр. Д. Максимовъ. Год. IV кн. III. въ гр. Пловдивъ. Годишна цѣна 5 лева.

„*Въздържателъ*,“ Мѣсечно списание на Българ. Въздър. Сюзъ. Год. I. брой II. и III. Годишна цѣна 2 лева. Въ гр. София.

„*Семейно Огнище*,“ Илюстрировано списание. Редакторка М. Недѣлкова, Попова. Издава Д-ство „Сюзъ“ въ гр. Варна. Год. I брой II. и III. Годишна цѣна 8 лева.

„*Учителъ*,“ Мѣсечно Педагогическо — Обществено Списание за учители и възпитатели. Редакторъ Издатель Хр. Д. Максимовъ. Год. II. кн. VII въ гр. Пловдивъ. Годишна цѣна 8 лева.

„*Нова Свѣтлина*“ и „*Здравословие*“, Мѣсечно списание за изслѣдване душевни явления и безвръдни здравословни способности. Редакторъ Издатель Д-ръ Мирковичъ. Год. IV кн. XI. и XII. въ гр. Сливенъ. Годишна цѣна 5 лева.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ,

Издава Методистката Епископална Миссия, Руссе.

Отговорникъ: СПАСЪ ДИМИТРОВЪ.

Руссе, Печатница „НАДЕЖДА“.